

Vai, țară sărmană... Cum stai tu ca mielul...

Cezar Adonis
Mihalache

Frații noștri au declarat starea de urgență... Oficial, din cauza riscului ca Moscova să le taie gazul... În fapt, pentru că rușii au obiceiul să mai „încurce” destinațiile... Dar măcar Moldova se pregătește. Noi privim în zare a Moromete și ridicăm din umeri. Căci guvernării, acolo e tragedia, ne asigură că, și de o ajunge războiul până aproape sau chiar la graniță, nu avem noi treabă cu el. Așa că nu se agită. Pentru că nici nu știu ce să facă, nici nu vor... Și nici-când țara nu a fost pe mâini mai nedibace. Nici-când nu am avut guvernări, nu doar atât de slabi pregătiți, ci de dezinteresați de noi. Pentru că de ar fi nutrit ceva pentru țară, oricât de nepregătiți erau, măcar știam că orgoliul, demnitatea, mândria, sacrificiul de sine, i-ar fi făcut să încerce să-și depășească limitele. Dar suntem conduși de inși ce fac jocuri pentru alții de mult prea mult timp pentru a le înmuguri acum vreun sentiment de grijă pentru țară. Sunt atâția lupi și corbi ce ne-ar vinde că ar fi cu adevărat marele ospăț. Iar Talleyrand ar fi cu totul depășit în vorbe. Pentru că politicianii și guvernării noștri și-ar vinde, nu doar mamele, ci și crucile de la căpătâiul sărmanelor. Și ale lor și ale noastre. Le-ar da cu pământ cu tot căci, oare, ce situație mai bună decât conjunctura unui război, și nu e vorba de gloanțe și șenile de tancuri, nu în mod esențial, ci de efectele în cascadă pe care le-ar produce un conflict aproape de granițele noastre.

Ungurii au zis-o pe șleau: sunt alături de Moscova. Și, în felul în care ne-am poziționat noi, fără pic de tact diplomatic, asta poate însemna oricând că vor fi și împotriva acelor care critică atitudinea războinică a Rusiei. Or, să nu ne trezim, după un conflict în care nici să nu avem timp să ne tragem măștile de pe ochi, că vom fi din nou la mezat. Cu alți trei lideri împărțind și hașurând... Și

asta doar pentru că am lăsat drum liber unor armate, pentru că ignorăm voit faptul că, în vreme de conflict, eticheta de apărător se poate transforma repede în cea de invadator, și nici nu am cerut măcar o minimă asigurare.

Trec armatele altora pe la noi să meargă să sprijine Ucraina. Dar am solicitat Ucrainei un acord prin care să asigure protecția minorității noastre de la ei? Sau nu aveam ce să-i cerem, ea nerecunoscând de facto românii ca minoritate? Am discutat cu Moscova să asigure ea protecția românilor dacă intră și peste zonele în care se găsesc frați de ai noștri? Am creionat vreo strategie de a asigura evacuarea lor din zonele ce vor fi afectate de conflict? A făcut ministerul de externe vreun recensământ, fie și improvizat, al românilor care vor trebui sprijiniți, aduși în țară? Am organizat centre de primire? Nu! Pentru că nu suntem noi pregătiți pentru războaiele altora nici măcar ca spectatori, darămite în postura de combatanți prin asociere...

Ministrul apărării, acest cetățean despre care mult prea repede s-a uitat că mustea a politică diversionistă prin grupul „de la Cluj” (aproape, nu doar guvernator autodeclarat, ci slujbaş al unui protectorat unguresc) ne ceartă că întrebăm de ce guvernării nu vorbesc țării despre ceea ce se întâmplă... Și, mai ales, cum se va proceda în anumite situații... Ba, ne bate obrazul că nu se poate discuta public că se interpretează că poate pregătim și noi ceva! Nu că ar trebuie să ne pregătim de acel posibil ceva...

Trec armatele străine pe la noi fără nici o restricție. Fără nici un angajament. Defilează printr-un „acasă” precum politicianii guvernării prin sferile lor de influență pentru feluritele puteri străine, nu mai vorbim de cei cu dublă cetățenie, trec peste îngrijorările noastre cu atâta nepăsare de spui că rușii vin să petreacă un al doilea Crăciun pe stil vechi....

Ce facem noi? În

prag de război, ministerul de interne pregătește anularea documentelor de identitate pentru românii care nu demonstrează unei noi „miliții”, ce stă a fi cârpită din locali și sectoriști, că stau la domiciliul din buletine. Păi, nefericiților, unde și cui o să mai trimiteți la o adică ordinele de încorporare dacă frontul „alunecă” mai la vale? Și așa o să avem o mare problemă că nu merg tinerii noștri la război că-i frig în trenuri, cum să folosească ei cuponul cfr să ajungă la oștire?!, darămite dacă îi blocați într-un „no land” domiciliar... De unde îi mai luați? Că și arcanul se trimite la o adresă... Basca românii de afară, care s-ar putea trezi cu actele anulate pentru că nu stau în țară, „la adresa de domiciliu”, ajungând ca într-un hub de aeroport, neputând să vină acasă să-și facă alte acte pentru că nu vor avea cum să intre în țară cu actele anulate... Și frații noștri din Moldova... Cei care au domiciliul aici pentru că nu ați fost în stare vreme de trei decenii să le faceți acte românești pe adresele de peste Prut... Sigur ar fi fost nevoie de o unire...

Începe războiul... Mai aproape sau chiar lângă noi... Apoi peste noi dacă diplomația va fi la fel de poziționată pe alte interese ca acum... Unii nu-l vor auzi, nu vor avea timp, pentru că din fundul curții nu se aude... Alții nu vor afla pentru că așa ne vrea guvernul. Să nu avem habar. Să nu comentăm. Să nu întrebăm. Ci doar să ne tragem masca să acopere corespunzător toate cele... Or, vai tu, țară sărmană... Cum stai ca mielul... Acum când este iar vremea marilor încercări ale acelor care trebuie să arate că sunt cu adevărat națiuni, iar tu nu ai parte de niciun vlădică...

Am făcut oare tot ceea ce depindea de noi?...

Al. Stănculescu
Bârda

Să ne oprim un pic în lungul drum al trecerii noastre prin lume și să ne facem un examen de conștiință fiecare. Să ne imaginăm că derulăm filmul vieții noastre de până acum, cu toate ale sale bune și rele. Să ne imaginăm, de asemenea, că la acest film ar privi și Dumnezeu. La gândiți-vă, ați găsi vreo scenă în acel film de care să vă fie frică, ori să vă roșească obrazul la gândul că va vedea-o Cel de Sus? Sau chiar și numai ceilalți semeni ai Dumneavoastră?! E o grea încercare. Căutați, de asemenea, să socotiți dacă ați făcut tot ce a depins de Dumneavoastră, ca propria familie să dureze, ca soțul, soția, copiii, părinții, socrii, cumnații Dumneavoastră să aibă o rază de fericire, când s-au aflat în preajma Dumneavoastră, când ați vorbit, când ați muncit împreună? Vedeți dacă ați făcut vreo fărâma de bine cuiva, dacă v-ați făcut întotdeauna rugăciunea, dacă sunteți împăcați cu Dumneavoastră înșivă, cu cei din jur și, mai ales, cu Dumnezeu.

Încercați să vă imaginați, că în clipa următoare ați fi chemați înaintea lui Dumnezeu, că v-ar sosi ceasul cel din urmă. Aveți, oare, bagajul făcut? Sunteți, într-adevăr, pregătiți de marea călătorie? Aveți suficiente argumente ca să vă apărați la dreapta judecată pentru faptele săvârșite în această viață? Sunt câteva întrebări, pe care ar trebui să ni le punem fiecare dintre noi la această cumpănă de ani. Faceți planuri pentru Dumneavoastră, dar țineți seamă și de ceilalți membrii ai familiei. Vedeți dacă și lor le place și sunt de acord cu ceea ce vreți să faceți. Așa va fi armonie și unitate în casa Dumneavoastră și nimănui lehamite nu-i va fi, că stați sub același acoperiș!

2021 a fost un an greu nu numai pentru fiecare dintre noi, ci pentru lumea întreagă. Au murit în lume aproape două milioane de oameni, ca la un război mondial. Au murit în țara noastră câteva zeci de mii de semeni ai noștri, aproape un milion au fost infectați. Am avut în parohie patru decese de Covid, multe-multe infectări, spitalizări, izolări, carantinări. Frica de infectare și de moarte am simțit-o fiecare dintre noi mai mult sau mai puțin. S-au închis instituții, firme, am fost obligați să stăm în casă. Noi cei de la țară am fost mai liberi, dar gândiți-vă la cei de la oraș, care

au fost obligați să stea într-un apartament luni de zile. Nu a fost ușor! S-au tocat economiile, au crescut datoriile, s-au înmulțit șomerii, s-au desființat locurile de muncă. Nu cred că a fost familie sau individ în lumea aceasta, ca în anii 2020-2021 să nu aibă de suferit de pe urma acestei molime. Luni la rând au fost bisericile închise și preoții au slujit singuri, inclusiv în zilele Sfințelor Paști, au fost închise școlile, bibliotecile, teatrele, muzeele, instituțiile de cultură și artă. Am umblat cu măștile pe față, de-am ajuns să nu ne mai cunoaștem între noi, nu am mai avut voie să dăm mâna unul cu altul, să ne mai întâlnim mai mulți, să participăm la botezuri, nunți, înmormântări, nedei, pomeni, parastase, praznice. Umbra morții s-a întins peste tot!

Și, totuși! Dacă este să vedem și binele în acest val imens de rău și disperare ce s-a abătut asupra Pământului, acela ar fi faptul că situația aceasta ne-a unit mai mult, ne-a solidarizat. Ne-am temut pentru viața și sănătatea noastră, dar ne-am temut și pentru viața și sănătatea celorlalți, fie că au fost membrii familiei noastre, fie că au fost cetățeni ai planetei Pământ. Ne-am temut pentru cei dragi nouă plecați departe, care n-au mai avut voie să se întoarcă acasă. Zi de zi am așteptat cu înfrigurare și teamă să aflăm numărul de infectați, de morți, de internați, de vindecați. (...) Am avut prilejul în această perioadă să ne aducem aminte de Dumnezeu mai mult ca oricând și să-i cerem ajutorul. Chiar dacă ne-a fost frică să mergem la biserică pentru ca să nu ne infectăm, dar ne-am rugat în sinea noastră, în casa noastră, în fața icoanei de acasă. Cred că această perioadă a fost ca un filtru moral, care a mai ales grâul din pleavă.

Să sperăm că va fi bine în anul care a început, că molima va fi învinsă, că nu va mai caăea niciunul dintre noi pe câmpul acesta de luptă cu dușmanul nevăzut, că va fi iarăși bine și frumos în lumea aceasta! Să sperăm, de asemenea, că va răndui Dumnezeu ca cei cu putere de decizie să se înțeleagă și să nu izbucnească un nou război, în urma căruia să rămân munți de cadavre! Dumnezeu să ne ajute și să fie bine!

Limitele prezumției de nevinovăție

Dan Cristian
Ionescu

V-ați gândit vreodată pînă unde merge prezumția de nevinovăție? Teoretic, pînă la Dumnezeu – fiindcă mai sus nu se poate. Dar haideți să vă pun la încercare. Să zicem că eu asist pe stradă la momentul în care personajul „X” își înjunghie mortal pe stradă victima, ajung în fața instanței și declar ceea ce am văzut. Judecătoarea (fiindcă la ora asta „dreptatea” este împărțită de femei) reține din declarația mea că găina face ouă și din lipsă de probe îl achită pe criminal.

Pînă în momentul pronunțării, acuzatul beneficiază de prezumția de nevinovăție – dar eu știu că el este un criminal. După ce judecătoarea oarbă (orbirea are trei cauze: banii, ordinele primite sau prostia) îl achită, inculpatul este pentru toți un nevinovat – dar eu știu că este un criminal. Din lipsă de „judecători” care să condamne, țara asta este plină de nevinovați dar eu știu că Ion Iliescu este un trădător și un criminal, că Emil Constantinescu este un trădător (a cărui trădare a fost validată de o majoritate parlamentară din care, spre cinstea lor, au făcut excepție doar patru prieteni ai mei), că Traian Băsescu este un trădător și autor de multe alte infracțiuni, ca și Klaus Werner Johannis, că Laura Codruța Kovesi este o infractoare care a scăpat de răspundere penală mulți mari corupți, etc.

Aceasta a fost o introducere, așa că acum ajung la subiect, adică la pandemie. Trăim vremuri foarte triste, dar și mai triste sunt cauzele care le provoacă. „Deșteptarea” mea („My Awakening” – văd că azi nu se poate dacă nu bagi și cîteva vorbe în engleză, așa că îl plagiez pe David Duke) s-a produs în momentul în care am realizat că totul este minciună. Totul, începînd cu revoluția de care eram atît de mîndri. Mă credeam un erou, și am constatat că eram doar o posibilă victimă. Păpușarilor puțin le păsa cîți vor fi uciși, puțin le păsa dacă sunt ucis eu sau alți proști ca mine. Cînd umbli printre gloanțe, te schimbi – nu este ca și cum te-ai uita la TV. Și cînd umbli printre gloanțe, mai cîștigi ceva – nu-ți mai pasă de moarte, te-ai confruntat cu ea. De atunci, eu nu mai cred orbește în ceea ce ni se spune oficial.

Noi, cei din est, am avut (în mod paradoxal!) o șansă enormă față de vestici. Noi am trăit minciuna, dar am și simțit-o pe pielea noastră – vesticii au trăit-o fără să o simtă. Nu vesticii, ci noi am avut libertatea de a gândi! Imbecilizarea lor începuse de mult, fără să își dea seama – la noi a început după 1990. Din această cauză, eu consider că în estul damnat, blamat, înjurat, încă sînt mai multe conștiințe vii decît în occidentul care se credea liber deși era aruncat într-o sclavie fără de scăpare.

Trăim într-un coșmar indus, în care păpușarii mizează pe frica de moarte a oamenilor, pe procentul enorm de imbecilizare la care s-a ajuns (cam ca procentul de vaccinare!). Și aici, ca procent, esticii stau mai bine – mai puțin imbecilizați, se gîndesc mai mult și refuză sinuciderea. Da, există un virus nou. Dar un virus nou nu este o noutate, decît ca denumire. Se pare că a venit momentul pentru instalarea noii ordini mondiale. În final, poate chiar cu armele. Păpușarii au controlul complet: asupra politicianilor, asupra organelor de represie, asupra mass-media, asupra a tot ceea ce contează. Noi, cei care pe unde apucăm spunem adevărul, suntem declarați nebuni (dacă nu mai rău).

Au apărut și s-au înmulțit „morții de covid”. Doar că nimeni nu fusese autopsiat, ca să se știe de ce a murit. Doar că aflăm, ulterior, că morții de covid aveau comorbidități severe. Doar că numărul lor nu depășea numărul celor morți în mod curent în urma gripelor obișnuite. Doar că se mai întîmpla cîteodată că un mort de covid fusese de fapt lovit de tren (ca în Anglia).

Repet, dacă era ceva cu adevărat grav, ar fi fost trimiși în judecată cei care au dus cu avioanele în Germania să culeagă sparanghel mii de muncitori din Suceava, singurul județ „roșu” al României la acel moment. Aceia nu au fost judecați și condamnați, dar a fost condamnat la un an de închisoare cu executare nefericitul Matei Strugurel, care și-a salvat viața fugind din „spitalul Covid” în care fusese internat fără să aibe Covid! Dacă ar fi fost ceva cu adevărat grav, Iohannis nu s-ar fi hlizit în poze fără mască la Bruxelles, nici Ludovic nu ar fi chefuit fără

mască în biroul lui, nici congresul întru alegerea lui Cîțu nu ar fi avut loc.

Acum ne-am trezit cu varianta Omicron. Se declară că se răspîndește mult mai ușor decît celelalte, dar se recunoaște că nu are efecte grave. Din ce am citit, am găsit un singur caz mortal pe plan mondial (dacă într-adevăr aceasta a fost cauza!) – desigur, poate nu sînt eu la curent cu noutățile.

Dar s-a profitat de acesta pentru declanșarea atacului final. Este lesne de înțeles că drepturile omului nu mai contează cînd omul trebuie omorît (în interesul unor oameni!). Tot mai multe țări impun pașaportul covid, tot mai multe țări impun vaccinarea obligatorie – nu m-aș mira dacă în curînd mi s-ar interzice să ies din casă pentru a-mi lua medicamentele sau mîncare. Și poate că în final, ultimii care ne vom împotrivi vaccinului, vom fi împușcați ca luptătorii din munți.

Mă uit cu jale la motivele pentru care reprezentanții ai bravului popor român au acceptat vaccinarea: unii, pentru trei mici și un suc; alții, fiindcă la Biblioteca Națională le-a cîntat la ureche un violonist celebru fără să fie nevoie să-i lipească pe frunte o bancnotă de o sută, ca la cîrciumă; alții pentru a participa la tombolă; alții, pentru a primi o primă de la serviciu; alții, ca să poată pleca în Maldive sau Seychelles.

Bravo popor român, cu aștia ne vom apăra țara, cu aștia ne vom păstra tradițiile și demnitatea! Oamenii devin tot mai supuși, tot mai sclavizați. Puternicii devin tot mai puternici, bogații tot mai bogați. Se pare că bugetele naționale vor avea o singură direcție: „Big Pharma” (și subvenționarea presei care o susține).

Faceți o socoteală. Este evident că două vaccinuri nu mai sunt suficiente, nimeni nu știe la cîte se poate ajunge, poate din 6 în 6 luni, adică zeci sau sute de miliarde! Gîndiți-vă la cîte teste se fac, inclusiv în U.E. cînd treci dintr-o țară într-o anumită altă țară! Dar mai ales gîndiți-vă la măști! Zilele trecute, autoritățile române (care nu știu nimic, așa cum de fapt nu știe nimeni) au decis că măștile de pînză, pentru lipsa cărora s-au dat nenumărate amenzi timp de 20 de luni) de fapt nu protejează (ceea ce ar presupune restituirea

amenziilor încasate!) ci trebuie altele, mai sigure și mai scumpe; în același timp, aud la RRA doctorițe care ne sfătuiesc ca la fiecare patru ore să schimbăm masca; asta ar însemna zeci de milioane de măști în fiecare zi numai în România! Dar nu pe spinarea mea – eu nu am cumpărat nici o mască, din ziua de 11 mai 2020 și pînă acum am folosit cinci măști, nici una cumpărată.

Dar profiturile fabricanților sunt depășite de cele ale intermediarilor, și poate cele ale oficialilor. Fiindcă dezmațul cu banii publici s-a desfășurat prin două instituții ale statului, „Oficiului Național pentru Achiziții Centralizate” (O.N.A.C.) și „Unifarm”. Printre mafioții apărați de stat se numără Cornelia Nagy, președinta „O.N.A.C.”, promovată și susținută de mai multe mafii, printre care și mafia U.D.M.R. (da, fără să știe, cetățenii români de origine maghiară, trimit din patru în patru ani în parlament mafioții lor, tot așa cum noi îi trimitem pe ai noștri). S-au cumpărat izolele din plastic la prețul de 80.000 lei bucata, dar nimeni nu cercetează penal.

Presa mituită exultă cînd moare cîte un adversar al vaccinului, dar nu șoptește un cuvînt despre tinerii sportivi din întreaga lume care au murit în urma vaccinului: „Între timp, în Austria, cancelarul Karl Nehammer, vaccinat de trei ori, a fost testat pozitiv cu Corona. Vestea vine în momentul în care Austria anunță că va amâna implementarea mandatului de vaccinare cu două luni”. Acum va intra în vigoare în aprilie, dacă o va face.

Deci după trei vaccinuri, a luat Covid. Și atunci care este eficiența vaccinului (în afară de profiturile „Big Pharma”)? A! am uitat: nu te apără de covid, dar te apără de moarte. Așa să fie? Potrivit ultimului raport publicat de Institutul Național de Sănătate Publică, numărul infectațiilor nevaccinați a fost egalat de numărul infectațiilor vaccinați. Mai mult, procentul de mortalitate Covid a urcat la 20 la sută în rândul vaccinaților.

În fruntea O.M.S. și Interpol, alesi doi acuzați de crima și tortură, iar seful O.M.S. minte de stinge: Un om, un mare tenisman, Novak Djokovic, un sîrb ortodox care ține la viața lui, care a vrut să își apere și ti-

tlul, nu s-a vaccinat dar pe baza argumentelor medicale invocate a fost acceptat la primul turneu de grand slem al anului. Acum intervine politica și imbecilii conducători ai Australiei (sînt convins că termenul este corect folosit) l-au pedepsit, i-au interzis participarea. Azi dimineață, justiția australiană i-a dat dreptate.

Unii poate se cred nemuritori. Eu știu că toți vom muri, dar important este cum mori. Din această cauză, cele mai dragi versuri ale mele provin de la Coșbuc: „Din zei de-am fi scoborători,/ C-o moarte tot suntem datorii!/ Totuna e dac-ai murit/ Flăcău ori moș îngârbovit;/ Dar nu-i totuna leu să mori/ Ori căine-nlăntuit”.

Mai marii lumii au pus de un genocid. Eu voi lupta împotriva lui pînă în ultima mea zi.

V-ați gândit vreodată pînă unde merge prezumția de nevinovăție? Teoretic, pînă la Dumnezeu – fiindcă mai sus nu se poate. Dar haideți să vă pun la încercare. Să zicem că eu asist pe stradă la momentul în care personajul „X” își înjunghie mortal pe stradă victima, ajung în fața instanței și declar ceea ce am văzut. Judecătoarea (fiindcă la ora asta „dreptatea” este împărțită de femei) reține din declarația mea că găina face ouă și din lipsă de probe îl achită pe criminal.

Pînă în momentul pronunțării, acuzatul beneficiază de prezumția de nevinovăție – dar eu știu că el este un criminal. După ce judecătoarea oarbă (orbirea are trei cauze: banii, ordinele primite sau prostia) îl achită, inculpatul este pentru toți un nevinovat – dar eu știu că este un criminal. Din lipsă de „judecători” care să condamne, țara asta este plină de nevinovați dar eu știu că Ion Iliescu este un trădător și un criminal, că Emil Constantinescu este un trădător (a cărui trădare a fost validată de o majoritate parlamentară din care, spre cinstea lor, au făcut excepție doar patru prieteni ai mei), că Traian Băsescu este un trădător și autor de multe alte infracțiuni, ca și Klaus Werner Johannis, că Laura Codruța Kovesi este o infractoare care a scăpat de răspundere penală mulți mari corupți, etc.

-continuare în pagina a 4 a-

Limitele prezumției de nevinovăție

-continuare din pagina a 3 a -

Aceasta a fost o introducere, așa că acum ajung la subiect, adică la pandemie. Trăim vremuri foarte triste, dar și mai mai triste sunt cauzele care le provoacă. „Deșteptarea” mea („My Awakening” – văd că azi nu se poate dacă nu bagi și câteva vorbe în engleză, așa că îl plagiez pe David Duke) s-a produs în momentul în care am realizat că totul este minciună. Totul, începînd cu revoluția de care eram atît de mîndri. Mă credeam un erou, și am constatat că eram doar o posibilă victimă. Păpușarilor puțin le păsa cîți vor fi ucîși, puțin le păsa dacă sunt ucis eu sau alți proști ca mine. Cînd umbli printre gloanțe, te schimbi – nu este ca și cum te-ai uita la TV. Și cînd umbli printre gloanțe, mai cîștigi ceva – nu-ți mai pasă de moarte, te-ai confruntat cu ea. De atunci, eu nu mai cred orbește în ceea ce ni se spune oficial.

Noi, cei din est, am avut (în mod paradoxal!) o șansă enormă față de vestici. Noi am trăit minciuna, dar am și simțit-o pe pielea noastră – vesticii au trăit-o fără să o simtă. Nu vesticii, ci noi am avut libertatea de a gîndi! Imbecilizarea lor începuse de mult, fără să își dea seama – la noi a început după 1990. Din această cauză, eu consider că în estul damnat, blamat, înjurat, încă sînt mai multe conștiințe vii decît în occidentul care se credea liber deși era aruncat într-o sclavie fără de scăparerăm într-un coșmar indus, în care păpușarii mizează pe frica de moarte a oamenilor, pe procentul enorm de imbecilizare la care s-a ajuns (cam ca procentul de vaccinare!). Și aici, ca procent, esticii stau mai bine – mai puțin imbecilizați, se gîndesc mai mult și refuză sinuciderea. Da, există un virus nou. Dar un virus nou nu este o noutate, decît ca denumire. Se pare că a venit momentul pentru instalarea noii ordini mondiale. În final, poate chiar cu armele. Păpușarii au controlul complet: asupra politicienilor, asupra organelor de reprimare, asupra mass-media, asupra a tot ceea ce contează. Noi, cei care pe unde apucăm spunem adevărul, suntem declarați nebuni (dacă nu mai rău).

Au apărut și s-au înmulțit „morții de covid”. Doar că nimeni nu fusese

autopsiat, ca să se știe de ce a murit. Doar că aflăm, ulterior, că morții de covid aveau comorbidități severe. Doar că numărul lor nu depășea numărul celor morți în mod curent în urma gripelor obișnuite. Doar că se mai întîmpla cîteodată că un mort de covid fusese de fapt lovit de tren (ca în Anglia).

Repet, dacă era ceva cu adevărat grav, ar fi fost trimiși în judecată cei care au dus cu avioanele în Ger-

manii (care nu știu nimic, multe țări impun pașaportul covid, tot mai multe țări impun vaccinarea obligatorie – nu m-aș mira dacă în curînd mi s-ar interzice să ies din casă pentru a-mi lua medicamentele sau mîncare. Și poate că în final, ultimii care ne vom împotrivi vaccinului, vom fi împușcați ca luptătorii din munți).

Mă uit cu jale la motivele pentru care reprezentanții ai bravului popor român au acceptat

române (care nu știu nimic, așa cum de fapt nu știe nimeni) au decis că măștile de pînză, pentru lipsa cărora s-au dat nenumărate amenzi timp de 20 de luni) de fapt nu protejează (ceea ce ar presupune restituirea amenzilor încasate!) ci trebuie altele, mai sigure și mai scumpe; în același timp, aud la RRA doctorițe care ne sfătuiesc ca la fiecare patru ore să schimbăm masca; asta ar însemna zeci de milioane de măști în

lume care au murit în urma vaccinului: „Între timp, în Austria, cancelarul Karl Nehammer, vaccinat de trei ori, a fost testat pozitiv cu Corona. Vestea vine în momentul în care Austria anunță că va amâna implementarea mandatului de vaccinare cu două luni”. Acum va intra în vigoare în aprilie, dacă o va face.

Deci după trei vaccinuri, a luat Covid. Și atunci care este eficiența vaccinului (în afară de profiturile „Big Pharma”)? A! am uitat: nu te apără de covid, dar te apără de moarte.

Așa să fie? Potrivit ultimului raport publicat de Institutul Național de Sănătate Publică, numărul infectațiilor nevaccinați a fost egalat de numărul infectațiilor vaccinați. Mai mult, procentul de mortalitate Covid a urcat la 20 la sută în rîndul vaccinaților.

În fruntea O.M.S. și Interpol, alesi doi acuzați de crimă și tortură, iar șeful O.M.S. minte de stinge: Un om, un mare tenisman, Novak Djokovic, un sîrb ortodox care ține la viața lui, care a vrut să își apere și titlul, nu s-a vaccinat dar pe baza argumentelor medicale invocate a fost acceptat la primul turneu de grand slem al anului. Acum intervine politica și imbecilii conducători ai Australiei (sînt convinși că termenul este corect folosit) l-au pedepsit, i-au interzis participarea. Azi dimineață, justiția australiană i-a dat dreptate.

Unii poate se cred nemuritori. Eu știu că toți vom muri, dar important este cum mori. Din această cauză, cele mai dragi versuri ale mele provin de la Coșbuc: „Din zei de-am fi scoborători,/ C-o moarte tot suntem datori!/ Totuna e dac-ai murit/ Flăcău ori moș îngârbovit;/ Dar nu-i totuna leu să mori/ Ori căine-nlăntuit”.

Mai marii lumii au pus de un genocid. Eu voi lupta împotriva lui pînă în ultima mea zi.

mania să culeagă sparanghel mii de muncitori din Suceava, singurul județ „roșu” al României la acel moment. Aceia nu au fost judecați și condamnați, dar a fost condamnat la un an de închisoare cu executare nefericitul Matei Strugurel, care și-a salvat viața fugind din „spitalul Covid” în care fusese internat fără să aibe Covid! Dacă ar fi fost ceva cu adevărat grav, Iohannis nu s-ar fi hlizit în poze fără mască la Bruxelles, nici Ludovic nu ar fi chefuit fără mască în biroul lui, nici congresul întru alegerea lui Cîțu nu ar fi avut loc.

Acum ne-am trezit cu varianta Omicron. Se declară că se răspîndește mult mai ușor decît celelalte, dar se recunoaște că nu are efecte grave. Din ce am citit, am găsit un singur caz mortal pe plan mondial (dacă într-adevăr aceasta a fost cauza!) – desigur, poate nu sînt eu la curent cu noutățile.

Dar s-a profitat de acesta pentru declanșarea atacului final. Este lesne de înțeles că drepturile omului nu mai contează cînd omul trebuie omorît (în interesul

vaccinarea: unii, pentru trei mici și un suc; alții, fiindcă la Biblioteca Națională le-a cîntat la ureche un violonist celebru fără să fie nevoie să-i lipească pe frunte o bancnotă de o sută, ca la cîrciumă; alții pentru a participa la tombolă; alții, pentru a primi o primă de la serviciu; alții, ca să poată pleca în Maldive sau Seychelles.

Bravo popor român, cu aștia ne vom apăra țara, cu aștia ne vom păstra tradițiile și demnitatea! Oamenii devin tot mai supuși, tot mai sclavizați. Puternicii devin tot mai puternici, bogații tot mai bogați. Se pare că bugetele naționale vor avea o singură direcție: „Big Pharma” (și subvenționarea presei care o susține).

Faceți o socoteală. Este evident că două vaccinuri nu mai sunt suficiente, nimeni nu știe la cîte se poate ajunge, poate din 6 în 6 luni, adică zeci sau sute de miliarde! Gîndiți-vă la cîte teste se fac, inclusiv în U.E. cînd treci dintr-o țară într-o anumită altă țară! Dar mai ales gîndiți-vă la măști! Zilele trecute, autoritățile

fiecare zi numai în România! Dar nu pe spinarea mea – eu nu am cumpărat nici o mască, din ziua de 11 mai 2020 și pînă acum am folosit cinci măști, nici una cumpărată.

Dar profiturile fabricantilor sunt depășite de cele ale intermediarilor, și poate cele ale oficialilor. Fiindcă dezmațul cu banii publici s-a desfășurat prin două instituții ale statului, „Oficiului Național pentru Achiziții Centralizate” (O.N.A.C.) și „Unifarm”. Printre mafioții apărați de stat se numără Cornelia Nagy, președinta „O.N.A.C.”, promovată și susținută de mai multe mafii, printre care și mafia U.D.M.R. (da, fără să știe, cetățenii români de origine maghiară, trimit din patru în patru ani în parlament mafioții lor, tot așa cum noi îi trimitem pe ai noștri). S-au cumpărat izolețele din plastic la prețul de 80.000 lei bucata, dar nimeni nu cercetează penal.

Presa mituită exultă cînd moare cîte un adversar al vaccinului, dar nu șoptește un cuvînt despre tinerii sportivi din întreaga

Nu doar un alt „dottore”...

Cezar Adonis
Mihalache

Da! Contează dacă ofițerul Ciucă Nicolae a plagiat! Pentru că a făcut-o ca militar al Armatei Române. Și este vorba despre demnitatea și onoarea unui gradat. Nu despre o lucrare fără importanță tactică ori pedagogică pentru domeniul ales. Iar cei mai revoltați ar trebui să fie chiar ostașii. Pentru că lor le este știrbită imaginea. Dar și Armatei Române, ca instituție-fundamentală, care, la rândul ei, mai pierde un pic din onorabilitatea unor timpuri vândute conjuncturilor. Și doar încă doi-trei militari plagiatori, „hoțind” munca altora, și se va mai năruia o parte din procentele ei de încredere.

De aceea, nu este nimic greșit în a i se cere socoteală ofițerului Ciucă... Nu are nici o legătură cu evenimentele „de front” de pe alte fronturi de acum. Și doar pentru că la granițele țării mocnește focul gurilor de tun nu înseamnă că trebuie să punem prelatele ignoranței peste afeturi și să răcnim, în acoperirea unui furt intelectual, că nu era

momentul unor asemenea dezvăluiri. Pentru că premierul nu este prezent în fruntea guvernului, poziție în care l-au găsit defectările de presă (!), ca militar activ. Am

putea spune că nu este acolo nici măcar în calitate de „fost” ostaș, jurându-se, odinioară, în fața drapelului de unitate, că nimic nu va mai putea fi vreodată mai presus de onoarea de a fi fost șef al Statului Major al Armatei Române! Și nimic nu-l va rupe de destinul de militar împlinit în apogeul unei asemenea șanse! Doar că, iată, nu a fost așa... Iar din această perspectivă, plagiatul a fost doar un preambul ce anunța trădarea

simțămintelor de onoare și demnitate din fața drapelului. Că vinovată de această „frângere” este politica nu este treaba noastră! Și nici a oștirii căreia i-a aparținut.

A fost o alegere personală, mai mult sau mai puțin fericită, iar când a pus peste epoletii militari ai unei măreții militare împlinită de sacrificiile atâtor generații de ostași haina cleioasă a politicianului a renunțat practic la demnitatea de militar. Dar și la onoare pentru că, este adevărat, nu și o scuză, cele două nu fac casă bună cu politica.

Totuși, acum, nu plagiatul în sine este relevant... Ci felul în care se comportă

instituțiile în a-i acoperi furtul de odinioară. Pentru că este clar că avem o hoție intelectuală acolo. Și nu aveam nevoie nici măcar să punem rând peste rând capitoarele copiate. Nici să găsim nepotriviri în redactarea „aparaturii științifice al lucrării” (pentru eventuala mascare a plagiatului prin presupuse citări incorecte). E de ajuns să-l urmărim pe premierul Ciucă vorbind, rostirea greoaie de civil, de acum, contrastând vizibil cu felul de redactare și conținutul lucrării de doctorat. Poate doar dacă în teza respectivă găseam un conținut lexical la fel de restrâns, de la „Drept!” la „Culcat!”, într-o sărăcie de cuvinte care să explice limitele vorbelor sale de azi, puteam avea într-adevăr îndoieli. Dar nu este cazul...

Dacă Nicolae Ciucă va fi găsit vinovat de plagiat, ca militar, își va fi ratat și onoarea și demnitatea; în postura de „civil” însă, nu va deranja mai mult decât atâtea alte cazuri de furt intelectual...

În schimb, instituția chemată să „analizeze” furtul nu are nici o scuză în felul în care mototoleşte batistele în pumnii

frământați pe sub masă. Și nu doar pentru că este cea care a acordat titlul de doctor, recunoscând validitatea tezei (iar scuze se vor tot găsi, de la faptul că avea o altă componentă la vremea respectivă până la împingerea responsabilității în sarcina coordonatorului lucrării dar și a celor care au dat recomandările necesare), ci pentru că anunță acum un timp de analiză uriaș, suficient de mare pentru a fi scrise de la zero nu una, ci două lucrări de doctorat (similare, desigur!)...

Or, dacă o asemenea comisie „tehnic-științifică” are nevoie de mai mult timp „de elaborare” a unei decizii decât i-a trebuit doctorandului la vremea respectivă să finalizeze lucrarea incriminată azi, este evident că avem, fie o incompetență instituțională în masă, fie o acoperire și o tergiversare voită până la identificarea soluțiilor de rezolvare ori măcar de diminuare a inflamațiilor de presă.

Despre țigani, astăzi termen „incorect politic”...

M-am născut într-un cartier în care majoritari eram români, evrei și țigani. Cu timpul, evreii dispăreau plecând în Israel. Țiganii, în schimb, se înmulțeau – nu știu de unde apăreau, dar umpleau casele abandonate. Cu evreii nu aveam nici o problemă, eram prieteni cu toții, fără să conteze originea. Cu țiganii însă, aveam probleme.

Când mă duceam la școala generală, la poartă ne așteptau niște țigani care ne buzunăreau și ne luau pachetul cu mîncare și, dacă găseau, ceva monezi. Nu știu ce făcea Miliția, dar pe atunci nici nu mă întrebam asta. Pe la începutul anilor '60 am învățat jiu-jitsu (țiganii nu știau despre așa ceva) și mi-am dat seama și de forța pumnului meu – nu am mai avut probleme, căpătaseam respectul lor, mai ales după ce am fost la un pas să îl sugrum în cravașă pe Radu Costel, șeful bandei.

Între 1975-1981 am fost procuror. Pe vremea aceea, când trimiteam în judecată un inculpat, în rechizitoriu se menționa nu numai cetățenia (română) dar când era cazul scriam în paranteză și „țigan”. Aceasta folosea pentru statistică, iar statistica folosea la luarea măsurilor de prevenire. Astăzi, aceste statistici sunt interzise întrucât sunt „incorect politic”. Pot să vă spun că în imensă majoritate, pe timpul lui Ceaușescu, hoții de buzunare erau țigani. Nu

cred că între timp situația s-a îmbunătățit (în favoarea țiganilor).

Cînd în 1987 am fost demolat, am ajuns vecin perete în perete cu un țigan. Făcuse închisoare pentru furt, dar după eliberare nu a mai furat decît nevasta țigancă a unui alt țigan, după care am ajuns vecini. Își vedea de familie, se angajase la I.C.R.A.L, iar pentru un ban în plus se ocupa și de problemele din bloc legate de instalații. Am fost în relații excelente. De cîte ori aveam nevoie de ajutor, apelam la el – și, desigur, invers.

Indiscutabil, există mulți țigani cinstiți și muncitori. Există mulți țigani intelectuali, cu merite în dezvoltarea României. Există chiar domenii în care țiganii excelează. Și există țigani patrioți. Dar eu mă refer la țiganii criminali, la țiganii hoți. Apărați de noua „miliție”, fie fiindcă polițistii sunt timorați, fie fiindcă sunt corupți.

În noaptea de 6/7 aprilie 1991 în Bolintin Vale, unde țiganii jeufiau tot, de la animalele și păsările din curțile localnicilor pînă la recoltele de pe cîmp sau din grădini (Poliția socotea că așa este democratic), un student român a fost înjunghiat mortal de un țigan fiindcă refuzase să îl ia cu mașina. Revolta cetățenilor a izbucnit, și a fost considerată împotriva etniei țigănești. Nu, a fost împotriva unor hoți pe care Poliția

îi lăsa să fure nestingherit (atașez un link recent, un remember, fiindcă nu am găsit articole de atunci).

La 20 septembrie 1993 în com. Hădăreni (jud. Mureș) izbucnește un conflict. După jigniri, bătăi, furturi, tâlhării și violuri săvîrșite de țigani la care poliția nu riposta crezînd și aici probabil că astea țin de democrație, a fost înjunghiat mortal un tînăr român. Românii au ripostat, s-au răzbunat. C.E.D.O. a considerat că acțiunea nu a fost împotriva unor criminali ci împotriva unei etnii.

În ziua de 9 ianuarie a.c., în Bolintin Vale, un alt șofer român este ucis cu o lovitură de piatră în cap de un țigan. Ei bine, această nouă crimă m-a determinat să scriu articolul de față.

Țiganii ne-au făcut de rîs în toată Europa, dar și peste ocean (amintiți-vă de scandalul de anul trecut de la Cancun). Și din păcate, schimbarea cuvîntului tradițional „țigan” cu cel de „rom” a avut drept consecință confuzia între român și țigan. Pentru mulți din vest, a fi român înseamnă a fi țigan.

Cu banii furați din Vest, țiganii vin în țară și construiesc palate cu turnulețe, fără autorizație și fără să-i întrebe nimeni de unde au banii. Și, din cite se pare, fără să plătească impozit pe proprietate. Și mulți dintre ei furînd (tot nestingheriți dar tolerați)

curentul electric de la rețeaua publică. Afacerile cu fier vechi (nu numai cel furat din uzinele și fabricile falimentate, dar chiar și șinele de cale ferată furate) sînt tot o specialitate țigănească (precum furturile din buzunare). Primarii de comună acordă țiganilor care refuză să muncească ajutoare bănești nemeritate – pentru a cîștiga voturile lor la următorul scrutin (știu asta foarte bine). Uitați-vă la parlamentarii țigani. Aici, nu vă spun nimic. Căutați singuri ce probleme au avut cu legea,

În ziua de 11 mai 2020 m-am dus la bancă să-mi retrag pensia pe ultimele trei luni – am scos 6.000 de lei. Am fost urmărit de țigani care în holul blocului mi-au furat banii – bine că nu m-au omorît. Poliția nu era nicăieri, probabil vîna pensionarii fără mască. E plină țara de asociații ale țiganilor care reclamă discriminare (deși eu nu văd unde este), dar nici una nu își asumă nenorocirile făcute de membrii etniei lor. Parlamentul României scoate legi împotriva „antisemitismului”, împotriva „antițigănistului”, dar nu și împotriva antiromânismului... Antiromânismul, este o virtute care trebuie chiar răsplătită?!

Dan Cristian
Ionescu

Avem o lege numită popular „antițigănească”. Nu fiindcă ar fi împotriva țiganilor, ci dimpotrivă – dar așa a ajuns cunoscută. Precizez că nu am citit-o fiindcă de mult timp îmi este silă să citesc legile votate de Parlamentul României, pe fond toate împotriva poporului român iar din punct de vedere juridic redactate de imbecili sinistri și lipsiți de cele mai elementare cunoștințe ale tehnicii legislative. Plecînd de aici, voi face o serie de comentarii.

Eu știam, din fragedă copilărie, de „țigani” (sau „ghifți”, cum se spunea în aromână în casa mea). M-am trezit după 1990 că acest termen este peiorativ, este jignitor, trebuie să îi numim „romi”. Nu, nu este nici peiorativ, nici jignitor, este termenul consacrat în limba română din timpuri imemorabile. Peiorativ și jignitor ar fi „cioară”. Se ajunsese la glume despre cum trebuie să redefinim „mușchiul țigănesc” sau „Țiganiada” lui Ion Budai Deleanu. Îmi este teamă că această schimbare lexicală urmărește altceva – ca întotdeauna, ceva antiromănesc.

Cuvîntul „țigan” nu are nimic peiorativ. Dar cuvîntul „țigănesc” are, într-adevăr, adesea, conotații negative. Dar nu din cauza noastră, ci din cauza lor.